

Категорія справи № 420/18773/21: Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи з приводу регулюванню містобудівної діяльності та землекористування, зокрема у сфері; землеустрою; державної експертизи землевпорядної документації; регулювання земельних відносин, з них.

Надіслано судом: 14.12.2021. Зареєстровано: 16.12.2021. Оприлюднено: 17.12.2021.

Дата набрання законної сили: 13.01.2022

Номер судового провадження: П/420/18806/21

Справа № 420/18773/21

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

13 грудня 2021 року

м. Одеса

Одеський окружний адміністративний суд у складі головуєчого судді - Харченко Ю.В. розглянувши у порядку письмового провадження справу за адміністративним позовом ОСОБА_1 до Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, -

ВСТАНОВИВ:

ОСОБА_1 звернулась до Одеського окружного адміністративного суду з позовом, у якому просить суд визнати протиправною бездіяльність Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області щодо неприйняття рішення за письмовим зверненням ОСОБА_1 стосовно надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у порядку статті 118 Земельного кодексу України для передачі їй безоплатно у власність для ведення особистого селянського господарства орієнтовною площею 20 га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів); зобов'язати Саратську селищну раду Білгород-Дністровського району Одеської області, у порядку частини 7 статті 118 Земельного кодексу України, прийняти рішення про задоволення заяви ОСОБА_1 стосовно надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки, у порядку статті 118 Земельного кодексу України, для ведення особистого селянського господарства орієнтовною площею 2,0 га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів).

В обґрунтування позовних вимог позивач посиляється на те, що позивач звернувся до відповідача згідно ст.ст. 118, 121 Земельного кодексу України щодо надання дозволу на розробку проекту землеустрою про відведення земельної ділянки для передачі їй безоплатно у приватну власність для ведення особистого селянського господарства орієнтованої площею 2,0га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами несених пунктів). На звернення позивача на дано відповідь відповідачем від 12.05.2021 року, що було прийнято рішення про призупинення надання дозволів на розробку проекту землеустрою на період проведення аудиту з використанням земель сільськогосподарського призначення. Отже, позивач вважає, що відповідачем замість прийняття рішення у належній формі, всупереч вимогам чинного законодавства надано лист.

Відповідачем - Саратською селищною радою Білгород-Дністровського району Одеської області надано до суду відзив та наголошено на безпідставність позовних вимог, оскільки відповідач не розглядав заяву позивача по суті, та відповідно не приймав рішення про відмову у її задоволенні (не відмовляла у наданні дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки), а відклала її розгляд до закінчення аудиту з використання земель сільськогосподарського призначення. Оскільки земельна ділянка, про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення якої позивач звернувся до Саратської селищної ради, перебувала за межами населеного пункту та у зв'язку з цим до 27.05.2021, тобто до набрання чинності Законом України від 28.04.2021 № 1423-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин», яким частину другу статті 83 Земельного кодексу України було доповнено пунктом «в», не перебувала у комунальній власності Саратської селищної ради, у відповідача були відсутні повноваження щодо розпорядження зазначеною земельною ділянкою.

Ухвалою Одеського окружного адміністративного суду від 12.10.2021 року прийнято позовну заяву до розгляду та відкрито спрощене позовне провадження у справі № 420/18773/21 за позовом ОСОБА_1 до Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії.

Дослідивши наявні у матеріалах справи письмові докази в сукупності, та системно проаналізувавши приписи чинного законодавства, суд встановив наступне.

Як встановлено судом, та вбачається з матеріалів справи, 10.05.2021 року позивач звернулася до Саратської селищної ради із заявою, в якій просила надати дозвіл на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для передачі безоплатно у приватну власність для ведення особистого селянського господарства орієнтованою площею 2га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів).

До вищевказаної заяви додано: копія паспорту та ідентифікаційного коду; графічні

матеріали на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки.

Саратська селищна рада Білгород-Дністровського району Одеської області, розглянувши заяву ОСОБА_1 про надання дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки безоплатно у власність для ведення особистого селянського господарства орієнтованою площею 2,0га, за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населеного пункту), Листом від 12.05.2021 № 864-02-14 проінформувала, що на сесії Саратської селищної ради, яка відбулась 23 квітня 2021 року було прийнято рішення № 258-VIII «Про призупинення надання дозволів на розробку проектів землеустрою для відведення особистого селянського господарства», згідно з яким надання таких дозволів призупинено на період проведення аудиту з використання земель сільськогосподарського призначення.

Вищезначена позиція суб'єкта владних повноважень послугувала підставою для звернення ОСОБА_1 до Одеського окружного адміністративного суду з даною позовною заявою.

Так, на думку суду, позовні вимоги ОСОБА_1 до Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, підлягають задоволенню частково, з урахуванням наступного.

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частиною 1 ст. 9 КАС України встановлено, що суд при вирішенні справи керується принципом законності, відповідно до якого органи державної влади, органи місцевого самоврядування, їхні посадові і службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ч. 2 ст. 2 КАС України визначено, що у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Зазначені критерії є вимогами для суб'єкта владних повноважень, який приймає відповідне рішення, вчиняє дії чи допускає бездіяльність.

Таким чином, суд з'ясовує, чи використане повноваження, надане суб'єкту владних повноважень, з належною метою; обґрунтовано, тобто вчинено через вмотивовані дії;

безсторонньо, тобто без проявлення неупередженості до особи, стосовно якої вчиняється дія; добросовісно, тобто щиро, правдиво, чесно; розсудливо, тобто доцільно з точки зору законів логіки і загальноприйнятих моральних стандартів; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації, тобто з рівним ставленням до осіб; пропорційно та адекватно; досягнення розумного балансу між публічними інтересами та інтересами конкретної особи.

Відповідно до ч. 1 ст. 3 Земельного Кодексу України земельні відносини регулюються Конституцією України, цим Кодексом, а також прийнятими відповідно до них нормативно-правовими актами.

Відповідно до ст. 12 Земельного Кодексу України до повноважень сільських, селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить, зокрема: а) розпорядження землями територіальних громад; б) передача земельних ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб відповідно до цього Кодексу; в) надання земельних ділянок у користування із земель комунальної власності відповідно до цього Кодексу; ін.

Частиною 3 ст. 22 Земельного Кодексу України встановлено, що землі сільськогосподарського призначення передаються у власність та надаються у користування, зокрема, громадянам - для ведення особистого селянського господарства, садівництва, городництва, сінокосіння та випасання худоби, ведення товарного сільськогосподарського виробництва, фермерського господарства.

Згідно п. "б" ч.1 ст. 121 Земельного Кодексу України громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для ведення особистого селянського господарства у розмірі не більше 2,0 гектара.

Відповідно до ч.1 ст.5 Закону України "Про особисте селянське господарство" для ведення особистого селянського господарства використовують земельні ділянки розміром не більше 2,0 гектара, передані фізичним особам у власність або оренду в порядку, встановленому законом.

Повноваження відповідних органів виконавчої влади щодо передачі земельних ділянок у власність або користування та порядок надання земельних ділянок державної або комунальної власності у користування встановлені ст.ст. 118, 122, 123 ЗК України.

Частиною 1 ст. 116 Земельного Кодексу України передбачено, що громадяни та юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками із земель державної або комунальної власності за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом, або за результатами аукціону.

Набуття права на землю громадянами та юридичними особами здійснюється шляхом передачі земельних ділянок у власність або надання їх у користування (ч.2 ст.116 ЗК України).

За приписами ч. 6 ст. 118 Земельного Кодексу України громадяни, зацікавлені в одержанні безоплатно у власність земельної ділянки із земель державної або комунальної власності для ведення фермерського господарства, ведення особистого селянського господарства, ведення садівництва, будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибної ділянки), індивідуального дачного будівництва, будівництва індивідуальних гаражів у межах норм безоплатної приватизації, подають клопотання до відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу. У клопотанні зазначаються цільове призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри. До клопотання додаються графічні матеріали, на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки, погодження землекористувача (у разі вилучення земельної ділянки, що перебуває у користуванні інших осіб) та документи, що підтверджують досвід роботи у сільському господарстві або наявність освіти, здобутої в аграрному навчальному закладі (у разі надання земельної ділянки для ведення фермерського господарства). У разі якщо земельна ділянка державної власності розташована за межами населених пунктів і не входить до складу певного району, заява подається до Ради міністрів Автономної Республіки Крим, Верховній Раді Автономної Республіки Крим, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, органам виконавчої влади або органам місцевого самоврядування, які передають земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу, забороняється вимагати додаткові матеріали та документи, не передбачені цією статтею.

Згідно ч. 7 ст. 118 Земельного Кодексу України відповідний орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу, розглядає клопотання у місячний строк і дає дозвіл на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки або надає мотивовану відмову у його наданні. Підставою відмови у наданні такого дозволу може бути лише невідповідність місця розташування об'єкта вимогам законів, прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, генеральних планів населених пунктів та іншої містобудівної документації, схем землеустрою і техніко-економічних обґрунтувань використання та охорони земель адміністративно-територіальних одиниць, проектів землеустрою щодо впорядкування територій населених пунктів, затверджених у встановленому законом порядку.

Положеннями ст. 122 Земельного Кодексу України передбачено, що сільські, селищні, міські ради передають земельні ділянки у власність або у користування із земель комунальної власності відповідних територіальних громад для всіх потреб.

При цьому, ч.ч.1, 2 ст.124 Земельного Кодексу України в оренду земельних ділянок, що перебувають у державній або комунальній власності, здійснюється на підставі рішення відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування згідно з їх повноваженнями, визначеними статтею 122 цього Кодексу, чи договору купівлі-продажу права оренди земельної ділянки (у разі продажу права оренди) шляхом укладення договору оренди земельної ділянки чи договору купівлі-продажу права оренди земельної ділянки.

Передача в оренду земельних ділянок, що перебувають у державній або комунальній власності, здійснюється за результатами проведення земельних торгів, крім випадків, встановлених частинами другою, третьою статті 134 цього Кодексу.

У свою чергу, ч.2 ст.134 Земельного Кодексу України визначено, що не підлягають продажу на конкурентних засадах (земельних торгах) земельні ділянки державної чи комунальної власності або права на них, зокрема, у разі передачі громадянам земельних ділянок для сінокосіння і випасання худоби, для городництва.

Статтею 25 Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні" від 21.05.1997р. № 280/97-ВР (далі - Закон № 280/97-ВР) визначено, що сільські, селищні, міські ради правомочні розглядати і вирішувати питання, віднесені Конституцією України, цим та іншими законами до їх відання.

Пунктом 34 ч. 1 ст. 26 Закону № 280/97-ВР передбачено, що виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішуються такі питання, як, зокрема, вирішення відповідно до закону питань регулювання земельних відносин.

Таким чином, Земельним Кодексом України та Законом №280/97-ВР визначено обов'язок виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішувати питання регулювання земельних відносин, в тому числі і питання передачі у власність земельних ділянок.

Відповідно до ч. 1 ст. 59 Закону №280/97-ВР рада в межах своїх повноважень приймає нормативні та інші акти у формі рішень.

Рішення ради приймається на її пленарному засіданні після обговорення більшістю депутатів від загального складу ради, крім випадків, передбачених цим Законом. При встановленні результатів голосування до загального складу сільської, селищної, міської ради включається сільський, селищний, міський голова, якщо він бере участь у пленарному засіданні ради, і враховується його голос (ч.2 ст. 59 Закону №280/97-ВР).

Таким чином, нормами чинного законодавства встановлено, що розгляд клопотання заінтересованої особи повинен прийматись у формі рішення, що є виключною компетенцією органів місцевого самоврядування чи органів виконавчої влади виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради.

Проаналізувавши вищенаведені приписи чинного законодавства, суд дійшов висновку, що питання про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у власність відповідач має вирішувати за наслідками розгляду відповідного клопотання на пленарному засіданні.

Крім того, ухвалення такого рішення є результатом певної правової процедури, яка йому передуює. Тобто, відповідно до ст. 118 Земельного Кодексу України порядок безоплатної передачі земельних ділянок у власність громадянам передбачає визначену земельно-правову процедуру, яка включає такі послідовні стадії:

- 1) подання громадянином клопотання до відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування щодо отримання земельної ділянки у власність;
- 2) отримання дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки (або мотивовану відмову у його наданні);
- 3) після розроблення проекту землеустрою такий проект погоджується, зокрема з територіальним органом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин у відповідності до приписів ст. 186-1 ЗК України;
- 4) здійснення державної реєстрації сформованої земельної ділянки у Державному земельному кадастрі;
- 5) подання громадянином погодженого проекту землеустрою до відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність, про що, в свою чергу, такий орган у двотижневий строк, зобов'язаний прийняти відповідне рішення.

Таким чином, всі дії відповідних суб'єктів земельно-правової процедури є взаємопов'язаними, послідовними і спрямовані на досягнення результату у вигляді отримання земельної ділянки у власність.

Аналогічна правова позиція щодо застосування зазначених норм права вже була висловлена у постанові Верховного Суду від 23.01.2020 р. по справі №440/793/19.

За приписами ч. 5 ст.242 КАС України, при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Верховного Суду.

Верховним Судом у постанові від 23.01.2020 р. по справі № 440/793/19 акцентовано, що обов'язковим є прийняття відповідним органом виконавчої влади або органом місцевого самоврядування за наслідками розгляду поданого клопотання про надання дозволу на розробку проекту землеустрою, вмотивованого рішення про надання дозволу або відмову у його наданні із наведенням усіх підстав такої відмови.

Так, частиною 8 статті 118 Земельного Кодексу України визначено перелік підстав для відмови у наданні дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для ведення особистого селянського господарства, який є вичерпним та розширеному тлумаченню не підлягає.

Між тим, як встановлено судом, та зазначено вище, позивач звернувся до відповідача із відповідною заявою, за наслідками розгляду якої суб'єкт владних повноважень мав прийняти відповідне управлінське рішення, водночас, останнім всупереч вимогам відповідних положень чинного законодавства, позивачеві надіслано відповідь у формі листа, не вирішивши окресленого у клопотанні заявника питання.

Таким чином, відсутність належним чином оформленого рішення Саратської селищної ради

Білгород-Дністровського району Одеської області про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у власність чи відмову у його наданні, свідчить про те, що уповноважений орган не прийняв жодного рішення з тих, які він повинен був прийняти за законом.

Натомість, наданий відповідачем Лист від 12.05.2021 р. (вих. № 864-02-14) на адресу позивача не може вважатись належною відмовою у наданні такого дозволу, оскільки питання не було вирішене у встановленому законом порядку.

Отже, враховуючи, що орган місцевого самоврядування в межах спірних правовідносин протиправно не прийняв жодного з визначених законодавством рішень на етапі надання дозволу на розроблення проекту землеустрою для відведення земельної ділянки, обираючи ефективний спосіб захисту порушеного права позивача, суд вважає за необхідне зобов'язати Саратську селищну раду Білгород-Дністровського району Одеської області повторно розглянути подану позивачем заяву, з урахуванням окреслених у даному судовому рішенні висновків та правової оцінки суду.

Згідно з п.41 Висновку № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів щодо якості судових рішень (пункти 32-41), усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою і простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю; у викладі підстав для прийняття рішення необхідно дати відповідь на доречні аргументи та доводи сторін, здатні вплинути на вирішення спору; виклад підстав для прийняття рішення не повинен неодмінно бути довгим, оскільки необхідно знайти належний баланс між стислістю та правильним розумінням ухваленого рішення. Обов'язок суддів наводити підстави для своїх рішень не означає необхідності відповідати на кожен аргумент заявника на підтримку кожної підстави захисту. Обсяг цього обов'язку суду може змінюватися залежно від характеру рішення. Згідно з практикою Європейського Суду з прав людини очікуваний обсяг обґрунтування залежить від різних доводів, що їх може наводити кожна зі сторін, а також від різних правових положень, звичаїв та доктринальних принципів, а крім того, ще й від різних практик підготовки та представлення рішень у різних країнах. З тим, щоб дотриматися принципу справедливого суду, обґрунтування рішення повинно засвідчити, що суддя справді дослідив усі основні питання, винесені на його розгляд.

Таким чином, зважаючи на вищевикладене, Саратська селищна рада Білгород-Дністровського району Одеської області діяла не на підставі та не у спосіб, що передбачені чинним законодавством України, без дотримання вимог ч. 2 ст. 2 КАС України, що свідчить про допущення відповідачем як суб'єктом владних повноважень протиправної бездіяльності стосовно не розгляду поданої позивачем заяви, а відтак, суд доходить висновку щодо наявності підстав для визнання протиправною бездіяльності Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області щодо неприйняття рішення за письмовим зверненням ОСОБА_1 стосовно надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у порядку статті 118 Земельного кодексу України для передачі їй безоплатно у власність для ведення особистого селянського господарства орієнтовною площею 20 га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської

області (за межами населених пунктів).

Суд акцентує увагу, що в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Згідно ч.4 ст. 245 КАС України у випадку, якщо прийняття рішення на користь позивача передбачає право суб'єкта владних повноважень діяти на власний розсуд, суд зобов'язує суб'єкта владних повноважень вирішити питання, щодо якого звернувся позивач, з урахуванням його правової оцінки, наданої судом у рішенні.

Фактично, необхідною передумовою застосування ч. 2 ст. 9 КАС України є саме порушення прав позивача та необхідність захисту порушеного права шляхом його відновлення.

Отже, адміністративний суд не обмежений у виборі способів відновлення права особи, порушеного суб'єктами владних повноважень, а вправі обрати найбільш ефективний спосіб відновлення порушеного права, який відповідає характеру такого порушення.

Як встановлено ч. 1 ст.2 КАС України, завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Згідно зі ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

При цьому, Європейський суд з прав людини у рішенні від 29.06.2006 р. у справі "Пантелеєнко проти України" зазначив, що засіб юридичного захисту має бути ефективним, як на практиці, так і за законом.

У рішенні від 31.07.2003 р. у справі "Дорани проти Ірландії" Європейський суд з прав людини зазначив, що поняття "ефективний засіб" передбачає запобігання порушенню або припиненню порушення, а так само встановлення механізму відновлення, поновлення порушеного права.

При чому, як наголошується у рішенні Європейського суду з прав людини у справі "Салах Шейх проти Нідерландів", ефективний засіб - це запобігання тому, щоб відбулося виконання заходів, які суперечать Конвенції, або настала подія, наслідки якої будуть незворотними. При вирішенні справи "Каїч та інші проти Хорватії" (рішення від 17 липня 2008 року) Європейський Суд з прав людини вказав, що для Конвенції було б неприйнятно, якби стаття 13 декларувала право на ефективний засіб захисту але без його практичного застосування. Таким чином, обов'язковим є практичне застосування ефективного механізму захисту. Протилежний підхід суперечить принципу верховенства права.

Отже, обраний судом спосіб захисту порушеного права має бути ефективним та забезпечити

реальне відновлення порушеного права.

Згідно Рішення ЄСПЛ по справі "Рисовський проти України" (Rysovskyyv. Ukraine) від 20.10.2011 року (заява № 29979/04), принцип "належного урядування", як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість.

За приписами ч.2 ст. 6 КАС України суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Відтак, позовні вимоги ОСОБА_1 підлягають частковому задоволенню шляхом визнання протиправною бездіяльності Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області щодо неприйняття рішення за її письмовим зверненням стосовно надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у порядку статті 118 Земельного кодексу України для передачі їй безоплатно у власність для ведення особистого селянського господарства орієнтовною площею 20 га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів); зобов'язання Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області, у порядку частини 7 статті 118 Земельного кодексу України, повторно розглянути заяву ОСОБА_1 від 10.05.2021 року про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для передачі безоплатно у приватну власність для ведення особистого селянського господарства орієнтованою площею 2га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів), з урахуванням окреслених у судовому рішенні висновків, та правової оцінки суду.

Відповідно до частини 1 статті 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Частиною 1 статті 72 КАС України передбачено, що доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Статтю 73 КАС України передбачено, що належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування. Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення. Сторони мають право обґрунтовувати належність конкретного доказу для підтвердження їхніх вимог або заперечень.

Відповідно до статей 74-76 КАС України обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування. Достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи. Достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти висновку

про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування. Питання про достатність доказів для встановлення обставин, що мають значення для справи, суд вирішує відповідно до свого внутрішнього переконання.

Статтею 77 КАС України передбачено, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача. У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Згідно зі ст.242 Кодексу адміністративного судочинства України рішення суду повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.

Відтак, беручи до уваги наведене, та оцінюючи надані сторонами по справі письмові докази в їх сукупності, суд дійшов висновку, що позовні вимоги ОСОБА_1 до Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, підлягають задоволенню частково, з вище окреслених підстав.

Керуючись ст.ст.72-77, 139, ст.ст.241-246, 250, 255, 262, 263 Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

ВИРІШИВ:

1. Адміністративний позов ОСОБА_1 до Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області про визнання дій протиправними, зобов'язання вчинити певні дії, - задовольнити частково.
2. Визнати протиправною бездіяльність Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області щодо не прийняття рішення за письмовим зверненням ОСОБА_1 стосовно надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки у порядку статті 118 Земельного кодексу України для передачі їй безоплатно у власність для ведення особистого селянського господарства орієнтовною площею 20 га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів).

3. Зобов'язати Саратську селищну раду Білгород-Дністровського району Одеської області повторно розглянути заяву ОСОБА_1 від 10.05.2021 року про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для передачі безоплатно у приватну власність для ведення особистого селянського господарства орієнтованою площею 2га за рахунок земель сільськогосподарського призначення комунальної власності на території Новоселівської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області (за межами населених пунктів), з урахуванням окреслених у судовому рішенні висновків, та правової оцінки суду.

4. Стягнути з Саратської селищної ради Білгород-Дністровського району Одеської області за рахунок його бюджетних асигнувань на користь ОСОБА_1 судові витрати по сплаті судового збору у розмірі 908 (дев'ятсот вісім) грн.00коп.

5. У задоволенні решти позовних вимог відмовити.

Рішення суду може бути оскаржено в порядку та строки встановлені ст.ст.293, 295 КАС України.

Рішення суду набирає законної сили в порядку та строки, встановлені ст.255 КАС України.

Суддя

Харченко Ю.В.